

потріскалися губи, і щоб у голові гупало так сильно, як і в серці.

Я повільно сідаю, відчуваючи, як десь у черепі перевертається мій мозок. Мені вдається залізти на ліжко і сісти, тіло досі оніміле, та якось я притягаю коліна до грудей.

Життя без Адама.

Життя без Кенджі, без Джеймса, і Кастла, і Соні, і Сарі, і Брендана, і Вінстона, й усіх членів Омега-Пойнт. Усіх моїх друзів знищили одним натиском кнопки.

Життя без Адама.

Я міцно притискаю коліна до себе, молюся з надією, що біль мине.

Він не минає.

Адама немає.

Моє перше кохання. Мій перший друг. Мій єдиний друг, коли в мене не було жодного, а тепер немає і його, я не розумію, що відчуваю. Здебільшого почуваюся дивно. Почуваюся порожньою, розбитою, обдуреною, винною, злою і нестерпно, нестерпно зажуреною.

Ми росли нарізно, відколи потрапили до Омега-Пойнту, але в цьому була винна я. Він хотів від мене більшого, а я хотіла, щоб він прожив довге життя. Прагнула захистити його від болю, який могла завдати. Намагалася забути його, рухатися вперед без нього, підготувати себе до майбутнього, яке проведу без нього.

Я думала, він залишиться живим, якщо я триматимуся подалі від нього.

Дурне дівчисько.

Свіжі сльози стрімко й беззвучно котяться по моїх щоках у розкритий рот, який намагається вхопити повітря. Мої плечі без упину трусяться, руки весь час стискаються в кулаки, моє тіло судомить, коліна б'ються одне об друге, старі звички просочуються крізь шкіру, рахую тріщини